

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **M.O.**, zast. Mgr. Janem Boučkem, advokátem se sídlem Karolíny Světlé 14, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra- Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/4, poštovní schránka 155/SO, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 22.4.2010, č.j. MV-14415-2/VS-2010,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí ministra vnitra ze dne 22.4.2010, č.j. MV-14415-2/VS-2010 a rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 14.1.2010, č.j. OAM-37508- 9/MC-2009 se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9.200,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Jana Boučka, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou Městskému soudu v Praze 29.4.2010 se žalobce domáhá přezkoumání rozhodnutí ministra vnitra ze dne 22. 4. 2010 sp.zn. MV-14415-2/VS-2010 (doručeno 28.4.2010 žalobci), kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 14. 1. 2010 č.j. OAM-37 508-9/MC-2009. Tímto rozhodnutím bylo žalobci podle ust. § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušeno povolení k trvalému pobytu a zároveň mu byla stanovena dle § 77 odst. 3 téhož zákona lhůta k vycestování.

V bodě II žaloby žalobce navrhl, aby soud přiznal žalobě odkladný účinek, a v souvislosti s tímto návrhem se žalobce dovolával ochrany proti zásahu do jeho základních práv, a to jednak práva na ochranu rodiny a rodičovství a práva na soudní

ochranu. V této části žaloby (byť se nejde přímo o žalobní bod) žalobce poukazuje na to, že je manželem paní D.M. a otcem nezletilého syna O.A.r, jeho rodina žije dlouhodobě na území České republiky v K.V. Odkazuje na čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina") ve spojení s čl. 32 odst. 1 a čl. 32 odst. 4 Listiny s tím, že rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu je faktickým zásahem do soukromého a rodinného života, i do práva dítě na rodičovskou výchovu a péči. Dále se dovolává ustanovení č. 2 odst. 3 Mezinárodního paktu občanských a politických práv a ustanovení čl. 8 evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen "Úmluva"). Vedle manželky a syna na území České republiky žije celá ostatní bližší rodina, vyjma bratra, který žije v P., bydlí tak celá rodina pohromadě, a to už se matky žalobce v K.V., kde žije i jeho sestra se svými dětmi ve vedlejší domě. Rodinná pouta jsou velice silná, všichni členové rodiny jsou nábožensky založení a praktikují muslimskou víru, žalobce se tak stará o svou matku i o svou sestru, která je rozvedená, matka má dlouhodobě zdravotní problémy a proto žalobce se rovněž v rámci péče o matku stará i o její podnikatelské aktivity. V řízení, které trvalo jen 1 měsíc, navrhl důkazy především k prokázání rodinných vztahů a správní orgán se však jimi nezabýval, nepodroboval své rozhodnutí testu proporcionality. Práva na soudní ochranu se žalobce dovolával s ohledem na spor u Obvodního soudu pro Prahu 5 ve věci zadostiučinění ve smyslu zákona 82/1998 Sb., kdy převážná tíha důkazního břemene spočívá na něm, jako na žalobci, včetně nutného účastnického výsledku. Ve smyslu čl. 38 odst. 1 a 2 Listiny je jeho právem, aby věc byla projednána v jeho přítomnosti; realizací napadeného rozhodnutí by došlo k vyloučení tohoto základního práva žalobce.

Vlastní žalobní body žalobce vymezil takto:

V bodě III. namítl, že řízení předcházející vydání rozhodnutí je vadné a tyto vady mohly mít za následek nezákonnost rozhodnutí. Postup správního orgánu prvního stupně byl zcela formalistický a jen formálně bylo žalobci poskytnuto právo obrany, správní orgán neprovedl žádné z důkazů, které účastník na svou obranu navrhoval a nevypořádal se s žádným z tvrzení žalobce, která uvedl poté, co mu okolo 12. 12. 2009 bylo oznámeno, že bylo zahájeno řízení ve věci. Žalobce na to 14. 12. 2009 zaslal plnou moc svého zástupce, správní orgán dne 17. 12. 2009 vyzval žalobce, aby se vyjádřil k věci před vydáním rozhodnutí, a to do sedmi dnů od doručení. Na tuto výzvu žalobce dne 29. 12. 2009 reagoval tak, že se seznámil s podklady založenými ve spise a požádal o prodloužení lhůty k předložení vyjádření; tato mu byla prodloužena do 13. 1. 2010. Žalobce se dne 12. 1. 2010 elektronickým podáním vyjádřil, do dispozice správního orgánu se tak toto vyjádření dostalo uvedeného dne a dne 14. 1. 2010 bylo vydáno rozhodnutí orgánu prvního stupně, které však nijak nereaguje na vyjádření žalobce ani na žádný z jeho důkazních návrhů. Je tak zjevné, že správní orgán v daném řízení vytvořil jen formální podmínky pro zdánlivé spravedlivé řízení, rozhodnutí bylo připraveno však již předem, nebylo ovlivněno jakýmkoliv návrhem žalobce na obranu. Uvedený postup je v rozporu s materiálním principem spravedlnosti a zásadou materiální pravdy (§ 2 odst. 4 a § 3 zákona č. 500/2004Sb., dále jen „správní řád“.)

Rozhodnutí, které v meritu věci řeší otázku jeho trvalého pobytu je rozhodnutím zásadním a závažným, které představuje zásah do jeho rodinného a soukromého života ve smyslu čl. 8 Úmluvy, proto není adekvátní, že řízení proběhlo v rámci jednoho měsíce, a to způsobem, při kterém nejsou prověřovány žádné relevantní skutečnosti, které dotčený účastník uvedl a na nichž staví svou obranu. To platí i pro odvolací orgán, neboť ten dospěl k názoru, že práva žalobce porušena nebyla.

V bodě IV žalobce tvrdí, že v písemném vyjádření před vydáním rozhodnutí orgánu prvního stupně brojil proti zrušení povolení k trvalému pobytu s tím, že na území České republiky žije dlouhodobě, území neopouští na delší dobu a především, že na území žije jeho nejbližší rodina, na kterou má úzký a pozitivní vztah. K tomu navrhl i provedení důkazů v podání 12. 1. 2010, které zůstalo bez povšimnutí. Tvrzené skutečnosti nebyly žádným způsobem ověřeny, správní orgán se ani formálně procesně nevypořádal s navrženými důkazy. Nejenom, že je neprovedl, ale ani nezamítl jejich provedení natož, aby se vůbec zabýval otázkou důvodu, proč tyto důkazy neprovedl. Tento postup zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí. V tom pokračoval i odvolací orgán, který jen nad rámec rozhodnutí orgánu prvního stupně konstatoval, že orgán prvního stupně ověřil existenci rodinných vazeb nahlédnutím do příslušných databází. Žalobce namítá, že je však podstatný rozdíl mezi nahlédnutím do příslušných databází a prověřením faktického stavu rodinných vazeb. I z tohoto konstatování vyplývá zjevný formalismus správních orgánů a despekt k základnímu právu účastníků řízení.

Správní řízení je založeno na základním principu volného hodnocení důkazů, který se projeví v odůvodnění rozhodnutí, kde je povinen správní orgán rozebrat jednotlivé důkazy samostatně a ve vzájemné souvislosti. Žalobce poukazuje na princip proporcionality výjimky ze základního práva na respektování rodinného a soukromého života (čl. 8 Úmluvy), kdy každý zásah do práva na respektování soukromého a rodinného života musí splňovat 3 podmínky (podmínku legality, podmínku legitimacy a podmínku proporcionality). Zásah, který nesplňuje současně tyto tři podmínky je porušením základních práv a svobod, k tomu pak odkazuje na judikaturu Ústavního soudu a rovněž na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva.

Ani jedno z vydaných rozhodnutí nereaguje na námitky účastníka zaměřené na jeho rodinné vazby existující na území ČR, nevypořádává se s nimi, je proto nepřezkoumatelné.

Dále se žalobce dovolává právního názoru vyjádřeného v rozhodnutí Ústavního soudu v nálezu č.j. III.ÚS 151/2006 a dalších ohledně práva na spravedlivý proces, resp. požadavku na řádné odůvodnění rozhodnutí orgánů veřejné moci. Byť se tento náleží týká rozhodovací činnosti soudů, lze jej logicky vztáhnout i na rozhodování jiného orgánu ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny. Uvedeným požadavkům kladeným na přezkoumatelnost rozhodnutí především z hlediska absence jakéhokoli logického zdůvodnění rozhodnutí ohledně tvrzení a důkazních návrhů žalobce, správní orgány v daném případě vůbec nedostály, ačkoliv je rozhodnutí datováno 14. 1. 2010 a žalobci uplynula lhůta stanovená k předložení jeho vyjádření do 13. 1. 2010, kterou dodržel.

V bodě V žalobce je napadá nesprávný výklad ust. § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a to především v části „opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek“, k tomu poukazuje na Směrnici Evropské rady č. 2003/109/ES (dále jen „Směrnice“), která definuje podmínky pobytu cizinců třetích zemí na území členských států. Součástí Směrnice je i stanovení podmínek pro odnětí pobytu na území členského státu tak, aby toto odnětí bylo kvalifikované, neboť má dosah nejen na území členského státu, ale znamená překážku získání pobytu na území jiného státu. Dle preambule odst. 8 této Směrnice by dlouhodobě pobývajícím rezident neměl představovat ohrožení veřejného pořádku a veřejné bezpečnosti. Pojem „*veřejný pořádek může zahrnovat odsouzení za spáchání závažného trestného činu.*“ Úprava podmínek pro odnětí právního postavení dlouhodobě pobývajícím rezidenta je upravena v čl. 9 směrnice, kdy na danou situaci dopadá odst. 3, podle jehož výslovného znění „Členské státy mohou stanovit, že dlouhodobě pobývajícím rezident nemá nadále nárok na právní postavení dlouhodobě

pobývajícího rezidenta, *ohrožuje-li vzhledem k závažnosti protiprávního jednání, kterých se dopustil veřejný pořádek, avšak uvedené ohrožení není důvodem k vyhoštění ve smyslu čl. 12“*. Relativně neurčitou hypotézu ust. § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců „závažným způsobem naruší veřejný pořádek“ je proto nutno podle žalobce vykládat ve smyslu Směrnice.

Žalobce sice opakovaně porušil své povinnosti, což mělo za následek narušení veřejného pořádku, avšak tato jeho porušení povinností nelze v žádném případě subsumovat pod pojem závažného narušení. Jeho jednání mělo za následek jeho trestní stíhání a odsouzení, jednání jsou sice kvalifikována jako trestné činy, avšak jedná se o méně závažnou trestnou činnost, kdy podle současné právní úpravy (účinné od 1.1. 2010) by se jednalo pouze o přečiny, u nichž je společenská nebezpečnost jednání výrazně nižší než u zločinů. Pro trestné činy, pro které byl odsouzen, byla vždy horní hranice trestní sazby trestu odnětí svobody stanovena do 2 let, jedná se o méně závažnou trestnou činnost, tedy a contrario se nejednalo o závažné narušení veřejného pořádku, proto odkazuje na ust. § 41 odst. 2 ve spojení s § 62 odst. 1 zákona č. 140/1961Sb., ve kterých je z hlediska ve trestního práva definován pojem zvlášť závažného trestného činu; pro účely výkladu ust. § 77 odst. 2 písm. a) by mělo být vycházeno z této obdobné definice v trestním zákoně tehdy, pakliže závažné porušení veřejného pořádku je shledáváno v odsouzení pro trestnou činnost.

K tomu poukazuje na rozsudek Soudního dvora Evropských společenství č. C-340/97, ve kterém (§ 58) Soudní dvůr vyslovil, že *„I přesto, že politika členského státu týkající se boje proti drogovému nebezpečí, může předvídat též přijetí speciálních opatření vůči cizincům, kteří spáchají drogový delikt, je třeba výhradu veřejného pořádku stejně jako další odchylky od základních ustanovení SES interpretovat restriktivně, a to tak, že odsouzení za kriminální delikt může vést k vyhoštění pachatele pouze tehdy, jestliže chování pachatele představuje zřejmé a trvalé ohrožení veřejného pořádku“*. Dále odkazuje i na rozsudek ve věci C-348/96 s tím, že soudní dvůr se i v tomto rozsudku vyjádřil jednoznačně ve prospěch zásady přiměřenosti - proporcionality (konkrétní chování nasvědčuje tomu, že nadále existuje riziko závažného ohrožení veřejného pořádku...).

V bodě VI žalobce namítá, že rozhodnutí, které obdržel od orgánu prvního stupně není podepsáno oprávněnou úřední osobou JUDr. Tomášem Haišmanem, toto sám potvrzuje i ministr vnitra ve svém rozhodnutí, protože pod rozhodnutím je podepsán zástupce JUDr. Zdeněk Král. Rozhodnutí tak považuje za vadné, neboť ani po formální stránce nenaplnuje nároky kladené na správní rozhodnutí (ust. § 69 odst. 1 správního řádu, podle něhož rozhodnutí musí obsahovat jméno příjmení funkci nebo služební čísla a podpisu úřední osoby). Podle žalobce zůstává otázkou kdo vyhotovil písemné rozhodnutí a zda nedošlo k o porušení povinnosti správního orgánu uvést doložku „Za správnost vyhotovení“ s uvedením jména příjmení a v podpisu úřední osoby. Jde o zjevné formální vady rozhodnutí porušující princip právního státu, nesouhlasí proto s odůvodněním ministra vnitra v této části (jde o nerespektování ústavního principu čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR).

V bodě VII odkazuje na to, že podle ust. § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu se vydáním rozhodnutí rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení. Na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy „Vypraveno dne:“ Datum rozhodnutí dne 14. 1. 2010 se liší od data uvedeného na otisku razítka pošty a poštovní obálce, přičemž poštovní zásilka ani písemné vyhotovení rozhodnutí neobsahují údaj „vypraveno dne“, z čehož

vyplývá, že při vydání tohoto rozhodnutí bylo porušeno uvedené ustanovení správního řádu s důsledky porušení principu právního státu jak je uvedeno v předchozím bodě.

V bodě VIII žalobce tak shrnuje shora vytykané vady a proto navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí prvního stupně, zrušil.

V doplnění žaloby (doručeném soudu elektronicky ve lhůtě k podání žaloby dne 28.5.2010, následně dne 31.5.2010 osobně) žalobce vesměs opakuje a zčásti rozvíjí již v žalobě uplatněné námitky.

Námitku v bodě III a IV. žaloby, ohledně neprovedení jím navržených důkazů a nevypořádání se s nimi, žalobce doplňuje, že ani rozhodnutím orgánu druhého stupně nemohla být vada rozhodnutí prvního stupně odstraněna, neboť žalovaný není nalézací instancí, ale instancí přezkumnou, ohledně povinnosti správního orgánu provést důkazy účastníkem správního řízení navržené a ověřit tvrzení předestíraná odkazuje na rozsudek Vrchního soudu v Praze č.j. 6A 81/92-30. Této povinnosti správní orgány nedostály, a to ani žalovaný, který postup orgánu prvního stupně potvrdil s odkazem na znalost údajů o rodinných vazbách žalobce z databází správních orgánů. Žalobce trvá na tom, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav a nedošlo k řádnému hodnocení důkazů (**bod V.doplnění**)

V bodě VI doplnění žaloby žalobce opět akcentuje otázku přiměřenosti zásahu do jeho základního práva na respektování soukromého a rodinného života, stejně jako v bodě IV. žaloby se dovolává nálezů Ústavního soudu, rozsudků Nejvyššího správního soudu a judikatury Evropského soudu pro lidská práva.

V bodě VII doplnění žaloby žalobce tvrdí, že jeho námitky uvedené v rozkladu rozhodnutí žalovaného bagatelizuje tvrzením, že žalobce nebyl vyhoštěn a že mu byl pouze zrušen trvalý pobyt a má možnost požádat, pokud splní podmínky pro podání žádosti o jiný druh pobytu na území České republiky, neboť mu není znemožněn vstup na území. To je v rozporu s výrokem, jímž byla žalobci výslovně uložena povinnost vycestovat do třiceti dnů, a to bez ohledu na manželku, dítě, sestru a především nemocnou matku žalobce, která je na přítomnosti žalobce a jeho pomoci silně závislá. Rozhodnutí žalovaného zpřetrhává kontakt mezi žalobcem a jeho rodinou, aniž by bylo odůvodněno naléhavým veřejným zájmem.

V bodě VIII tohoto doplnění žalobce ohledně práva na ochranu rodiny a rodičovství opakuje tvrzení, která již uvedl v žalobě (v bodu II jako součásti návrhu na přiznání odkladného účinku). Obdobně **v bodě IX z tohoto podání** žalobce akcentuje právo na soudní a jinou právní ochranu s odkazem na spor u Obvodního soudu pro Prahu 5, a dále na judikaturu Ústavního soudu.

V bodě X doplnění žaloby odkazuje na nálezy Ústavního soudu III. ÚS 151/06 a další s tím, že se opětovně dovolává práva na spravedlivý proces, jemuž odpovídá povinnost obecných soudů rozhodnutí řádně odůvodnit, rozvíjí tak námitku uplatněnou v žalobě v bodě IV. žaloby se závěrem, že dodržení principu proporcionality, pokud jde o zásah rozhodnutí do práva na respektování soukromého a rodinného života a jeho nezbytnost v demokratické společnosti, rozhodnutí žalovaného neuvádějí nic, co by tento zásah vůči žalobci, který měl povolen trvalý pobyt na území České republiky již od roku 1997 tj. 13 let a plně se zde integroval a má zde rodinu, odůvodňoval.

V bodě XI tohoto doplnění žaloby žalobce přejímá tvrzení v žalobě uvedené v bodě V. stran nesprávného výkladu normy, pojmu „opakovaně a závažným způsobem naruší veřejný pořádek“ s tím, že opět akcentuje rozdíl mezi přečiny a zločiny.

Namítá, že správní orgány účelově potlačily tu skutečnost, že první skutek, trestný čin výtržnictví se udál v roce 2000, tj. před deseti lety (rozsudek Okresního soudu v Karlových Varech č.j. 6T 81/2000 ze dne 9. 6. 2000). Žalobci byla stanovena zkušební doba do 13. 7. 2001 a osvědčil se dne 20. 6. 2002, tj. před osmi lety; tzn. že na žalobce se hledí jako kdyby nebyl odsouzen.

Obdobně správní orgán potlačil skutečnost, že druhý skutek trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí se udál v roce 2006, tj. před čtyřmi roky (rozsudek Okresního soudu v Karlových Varech č.j. 3 T 8/2006 ze dne 25. 4. 2006), peněžitý trest byl vykonán 27. 2. 2007 a trest zákazu řízení motorových vozidel byl vykonán dne 27. 5. 2008 tj. před dvěma roky.

V době rozhodování správního orgánu tudíž byla aktuální pouze 2 poslední odsouzení žalobce pro trestnou činnost, k nimž mohl žalovaný přihlížet z hlediska současného jednání žalobce, a to odsouzení dle rozsudku Okresního soudu v Karlových Varech č.j. 1T 53/2008 ze dne 10. 2. 2009 pro trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a odsouzení dle trestního příkazu Okresního soudu v Sokolově č.j. 21T 15/2009 ze dne 12. 5. 2009 pro trestný čin výtržnictví. Tato odsouzení žalobce jsou pro trestnou činnost nezávažného charakteru obdobně jako odsouzení předchozí, v současné době již zahlazená, k nimž došlo před řadou let. Žalobce proto namítá, že žalovaný neměl vycházet při posuzování toho, zda žalobce opakovaně a závažným způsobem narušuje veřejný pořádek z existence čtyř odsouzení žalobce pro trestný čin, ale mohl a měl vycházet pouze ze dvou odsouzení posledních, která definici „opakovaně a závažným způsobem naruší veřejný pořádek“ podle názoru žalobce nenaplnily ani z hlediska počtu opakování ani z hlediska závažnosti narušení veřejného pořádku, tudíž není naplněna hypotéza uvedená v § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalobce odkazuje znovu na rozsudky Soudního dvora evropských společenství uvedené již v bodě V. žaloby s tím, že byl odsouzen pro mnohonásobně méně závažné delikty nežli jsou „drogové delikty“.

V bodě XII. doplnění žaloby žalobce opakuje formální vady rozhodnutí prvního stupně jako v žalobě, s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu 2 Azs 64/2003-50 a s tím, že ani není osoba, která rozhodnutí podepsala JUDr. Zdeněk Král v rozhodnutí nijak identifikována.

Obdobně v bodě XIII. doplnění žaloby rozvíjí námitku uplatněnou v bodě VII původní žaloby, kdy doplňuje, že obdobně je tomu i v případě rozhodnutí ministra vnitra ze dne 22. 4. 2010, které rovněž neobsahuje údaje o tom, kdy bylo rozhodnutí vypraveno. Pokud ministr na tuto námitku uvedenou v rozkladu reagoval tak, že je tento údaj uveden na originálu rozhodnutí, který zůstává součástí spisu, stejně jako doručenka o převzetí rozhodnutí, nereaguje tím na podstatu námitek žalobce, neboť nevysvětluje, proč je rozhodnutí datováno jiného dne než bylo vydáno (vydáno je teprve dnem, kdy je odevzdáno k doručení) a proč tedy údaj „vypraveno dne“ není uveden na poštovní zásilce ani na rozhodnutí, které obdržel žalobce. Žalobce tedy trvá na tom, že jde o vady a nerespektování ústavního principu tak jak uvedl v žalobě.

V bodě XIV doplnění žaloby žalobce poukazuje na nálezy Ústavního soudu II. ÚS 2221/07 z 19. 8. 2008, dle něhož soud musí nejen respektovat právo, ale jeho výklad a aplikace musí směřovat k výsledku spravedlivému, nikoliv tedy mechanicky a

formalisticky aplikovat právní předpis i bez ohledu na smysl a účel toho kterého zájmu chráněného příslušnou normou. Nutnost nazírat na výkon práva z hlediska materiálního lze podle žalobce dovodit i rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu z 21. 12. 2009 č.j. 7As 24/2008-141. Žalovaný nedbal těchto zásad vztahujících se i na orgány veřejné moci a právní normu obsaženou v ust. § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců vyložil mechanicky a formálně bez ohledu na smysl a účel tohoto ustanovení, aniž by na straně žalobce byly materiálně naplněny závažné důvody v této právní normě obsažené, pro které lze povolení k trvalému pobytu zrušit. Nepřihlédl k tomu, že žalobce na území České republiky povolen trvalý pobyt od roku 1997 tj. 13 let, nepřihlédl k rodinným vazbám žalobce na území České republiky ani k zásahu do základních práv a svobod, hodnotil chování žalobce za 10 let zpětně a přihlížel i k zahlazeným odsouzením bez ohledu na právní fikci, že se na žalobce hledí jako, kdyby nebyl odsouzen. Naplnění hypotézy právní normy tak dovodil i ze zahlazení odsouzení bez přihlídnutí k plynutí času a především k tomu, že šlo o odsouzení žalobce za takové skutky, které jsou dnes nanejvýš přečinem a rozhodně nejsou opakovaným a závažným narušením veřejného pořádku. S argumentací rozhodnutím Městského soudu v Praze č.j. 11 Ca 51/2006 z 20. 10. 2006 údajně potvrzeného rozsudkem Nejvyššího správního soudu č.j. 4As 66/2008-124 nesouhlasí, jde o skutkově a právně zcela odlišný případ.

Žalobce dne 14. 6. 2010 navrhl přerušení řízení s poukazem na návrh podaný rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu (usnesení č.j. 3As 4/2004-120) týkající se výkladu pojmu závažné narušení veřejného pořádku užitého v zákoně o pobytu cizinců.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě z 13. 9. 2010 odmítl námitku žalobce, že správní orgán prvního stupně nevzal v úvahu jeho podání 12. 1. 2010 a neprovedl navržené důkazy. K tomu odkazuje na obsah spisu, kdy právnímu zástupci žalobce bylo po provedení seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí vyhověno a s následně zasláným vyjádřením se správní orgán seznámil, což plyne z odůvodnění rozhodnutí. Pobyt příbuzných žalobce, cizích státních příslušníků na území České republiky, orgán prvního stupně nezpochybňoval, když tyto plynou z cizineckého informačního systému, ale neshledal je důvodnými pro učinění závěru o nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života žalobce. Ohledně námitky neprovedení důkazu se žalovaný již vyjádřil také v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Setrvává i na výkladu pojmu „narušení veřejného pořádku závažným způsobem a opakovaně“ v případě žalobce i na tom, že žalobce byl opakovaně 4x pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu, a takové jednání jednoznačně je jednáním protiprávním. Protiprávní jednání naplňující znaky trestného činu je podle názoru žalovaného jednáním závažným, společensky škodlivým, podmínka opakovanosti pak byla v případě žalobce také jednoznačně naplněna.

K odkazu na čl. 9 Směrnice Rady má žalovaný za to, že napadené rozhodnutí není z uvedeným v rozporu, neboť je zde stanovena výhrada ohrožení veřejného pořádku vzhledem k závažnosti protiprávního jednání cizince. Rozsudky Soudního dvora Evropských společenství resp. uvedené výňatky se vyslovují k otázkám vyhoštění cizince s ohledem na jejich předchozí trestnou činnost. Napadené rozhodnutí však není rozhodnutím o vyhoštění žalobce.

K námitkám proti nedostatkům rozhodnutí prvního stupně ohledně formálních vad žalovaný odkazuje na odůvodnění rozhodnutí svého, ohledně neuvedení doložky za správnost, že tato v souladu s § 69 odst. 1 správního řádu se uvádí na rozhodnutí pouze v případě, kdy se tak nahrazuje podpis oprávněné úřední osoby. V daném případě nešlo o nahrazení podpisu oprávněné úřední osoby (oprávnění podepisovat rozhodnutí vydaná

v rámci činnosti plyne z vnitřních předpisů či z pověření vedoucího správního orgánu). Rozhodnutí správního orgánu I. stupně nepostrádá základní náležitosti; nadto ani chybějící datum, podpis oprávněné osoby nebo otisk úředního razítka (což však rozhodnutí ve věci žalobce obsahuje) není podle judikatury zpravidla podstatnou vadou, nezpůsobuje pochybnost o pravé podstatě druhu písemnosti a není proto ke důvodem ke zrušení pro nezákonnost popřípadě deklarování jeho nicotnosti.

Napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto o zrušení trvalého pobytu na území České republiky jako nejvyššího pobytového oprávnění cizince, když byly naplněny podmínky ust. § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců a zásah do jeho soukromého a rodinného života je přiměřený; k tomu odkázal žalovaný pokud jde o zásah do soukromého a rodinného života na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5Azs 46/2008-71 s tím, že jako takový zásah by mohl být posouzen zpravidla dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva; výjimkou by pak mohl být pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinné či osobní vazby byla již pouhá nutnost jeho vycestování. Žalovaný proto setrval na svém právním posouzení otázky přiměřenosti zásahu do sféry žalobce a odkazuje na odůvodnění rozhodnutí v I. stupni.

Podáním ze dne 13. 12. 2011 žalobce na podporu žalobou uplatněné námítky - k naplnění pojmu „opakovaně a závažným způsobem naruší veřejný pořádek“ odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č.j. 3As 4/2010-151 z 26. 7. 2011 s odkazem na publikované právní věty v tohoto usnesení s tím, že byť se právní věta II. týká případu správního vyhoštění, lze její závěry vztáhnout i na postup podle ust. § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním úřadem z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.). O žalobě rozhodl bez jednání rozsudkem při splnění ust. § 51 s.ř.s., nadto pak soud shledal pro tento postup důvod vymezený v ust. § 76 odst. 1 písm.a) s.ř.s., neboť vydaná rozhodnutí trpí i vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

O námitkách žaloby uvažil soud takto:

Podle ust. § 77 odst. 2 písm.a) zákona o pobytu cizinců ve znění platném v době rozhodování obou správních orgánů Ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší (vyjma důvodů předně uvedených v odst. 1), jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.

Oproti odst. 1 ust. § 77 téhož zákona tak odst. 2 tohoto ustanovení zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu z důvodů uvedených v odst. 2 podmiňuje zkoumáním přiměřenosti dopadu takového rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života cizince, a je proto nesporné, že v řízení před vydáním rozhodnutí je třeba nejen náležitým způsobem zjistit mj. rodinné vazby cizince na území, na němž má povolen trvalý pobyt, a to nejen

samotnou formální existenci takových vazeb, ale i jejich faktické fungování tj. závislost na něm ve smyslu materiálním (povinné výživy), ale i sociálním (např. výchovy nezletilých dětí) včetně integrace jak žalobce tak jeho rodinných příslušníků na území České republiky vzhledem k délce pobytu na tomto území, věku a pod.

V bodu III. a IV. žaloby včetně navazujícího doplnění žalobce napadá postup správních orgánů obou stupňů a tvrdí, že ani jedno z vydaných rozhodnutí nereagovalo na jeho návrhy na doplnění dokazování uplatněné ve vyjádření včas podaném před vydáním rozhodnutí prvního stupně, potažmo na námitky v odvolání, ani nebyl uveden důvod jejich neprovedení. Soud uvedeným námitkám přisvědčil, neboť ze správního spisu vyplývá, že dne 12.1. 2010 bylo elektronicky odesláno vyjádření žalobce správnímu orgánu prvního stupně, k jehož podání byla prodloužena lhůta žalobci do 13.1.2010, a toto podání bylo přijato též den. Žalobce v něm uvedl, že na území ČR žije od roku 1998 na základě povolení k trvalému pobytu a žije zde i celá jeho rodina, uvedl všechny rodinné příslušníky a navrhl k důkazu: výslech manželky, matky, sestry a jejího syna a svůj, obdobně jako v žalobě poukazoval na zdravotní stav matky (navrhl lékařskou zprávu), výpis živnostenského rejstříku stran svého podnikání, poukázal na vazby se sestrou.

V rozhodnutí ze dne 14.1.2010 správní orgán odkázal na pravomocné odsouzení žalobce dle popisu rejstříku trestů ve čtyřech případech s tím, že má proto za naplněný pojem „opakované závažné narušení veřejného pořádku“ (i dle judikatury MS v Praze 11Ca 51/2006 a NSS 6As 66/2008 -124) a na podané vyjádření žalobce reaguje odůvodnění tohoto rozhodnutí toliko tak, že musí zkoumat zásah do rodinného a soukromého života, ale v daném případě nepovažuje zásah za nepřiměřený, protože žalobce může požádat o jiný druh pobytu, za předpokladu, že splní veškeré podmínky pro podání žádosti, a jak sám uvedl, má zde rodinu a podniká. Údaje o matce a že za ni vede obchod nepovažuje je za natolik závažné, aby se jednalo o nepřiměřený zásah. Opakovaně a vědomě se dopustil porušení českých zákonů, a tak musí nést odpovědnost za své jednání. Z evidence CIS plyne, že manželka má udělené povolení k dlouhodobému pobytu a jeho dítě k trvalému pobytu.

V bodech III. a IV. rozkladu žalobce namítl tytéž důvody jako v žalobě, ministr poukázal na rozhodnutí prvního stupně s tím, že reagovalo na jeho vyjádření (nebylo tedy dopředu připraveno) a to na základě údajů z cizineckého informačního systému, jak je v něm uvedeno. Dále s poukazem na ust. § 52 správního řádu uvedl, že správní orgán není vázán návrhy účastníků a provede důkazy, které jsou potřebné je zjištění stavu věci, údaje o rodinných vazbách a pobytových oprávněních členů rodiny jsou známy z cizineckého informačního systému, výpis z živnostenského rejstříku je veřejně dostupný, zprávu lékaře ohledně matky si nemůže správní orgán vyžádat a žalobce ji nedoložil. Uzavřel tak, že správní orgán prvního stupně nepochybil, když navržené důkazy neprovedl. V závěru pak uvedl, že nejde o vyhoštění, ale zrušení nevyššího pobytového povolení, není mu proto znemožněn vstup na území, zásah do soukromého a rodinného života není proto nepřiměřený.

Rozhodnutí orgánu prvního stupně svůj závěr o přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života opírá o zjištění z databází cizinecké policie o povoleném pobytu rodinných příslušníků žalobce jako o zjištění dostačující, aniž by uvedlo důvod z jakého nebylo návrhu žalobce na doplnění dokazování výsledkem navržených svědků, popř. dalších důkazů vyhověno, proč provedení takových důkazů bylo shledáno ve vztahu k projednávané věci a posouzení zákonné podmínky přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života nadbytečným, proč zjištění faktických a konkrétních vazeb a způsobu

soužití nemohlo ovlivnit hodnocení o naplnění uvedené zákonné podmínky. Vyhodnocení přiměřenosti zásahu se nemůže opírat toliko o formální potvrzení rodinných vazeb a účelu pobytu rodinných příslušníků, ale mělo by vycházet z faktického zjištění konkrétního způsobu soužití a důsledku, k nimž může zrušení trvalého pobytu v daném konkrétním případě vést, a to i s ohledem na to, zda jde o nositele oprávnění ke sloučení rodiny (např. § 44 odst. 4 písm.d) zákona o pobytu cizinců), kdy od jeho postavení se odvíjí možnost prodloužení např. dlouhodobého pobytu jeho manželky. Možnost požádat o udělení jiného druhu povolení k pobytu/ která je vázána na splnění dalších podmínek/ sama o sobě nepředstavuje opodstatnění pro závěr, že zásah do soukromého a rodinného života není nepřiměřený. Nelze pomíjet provázanost udělování konkrétního druhu pobytového povolení u rodinných příslušníků, např. v případech, kdy důvodem pro udělení je sloučení rodiny, a kdy např. i dle dikce § 77 odst. 2 písm.c) zákona o pobytu cizinců ministerstvo dále zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže byla zrušena platnost povolení k trvalému pobytu uděleného tomu, kdo o cizince, držitele tohoto povolení, pečoval /tj. v případě nezl. dětí/. Poukaz v rozhodnutí orgánu prvního stupně, že nezl. dítě žalobce má rovněž povolení k trvalému pobytu v intencích, že tak žalobci svědčí důvod k jinému druhu pobytového povolení se tak jeví úvahou hypotetickou. Pakliže odst. 20 Preambule Směrnice Rady 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty akcentuje požadavek zachování celistvosti rodin s důrazem na věnování pozornosti situaci zdravotně postižených zletilých dětí a vyživovaných osob v nejbližším přímém příbuzenském vztahu po vzestupné linii, nelze při hodnocení přiměřenosti zásahu vycházet toliko z údajů evidenčních. Jestliže k námitkám uvedeným v rozkladu rozhodnutí ministra odmítlo i námitku nevypořádání návrhů na provedení důkazů toliko s tím, že správní orgán není návrhy účastníků vázán a provede důkazy, které jsou potřebné pro zjištění stavu věci a že údaje o rodinných příslušnících žalobce a jejich pobytových oprávněních jsou z cizineckého informačního systému známa a uzavřel (i ve vztahu k ostatním navrhovaným důkazům), že správní orgán prvního stupně nepochybil, když důkazy neprovedl, a proboval tím nedostatek předně uvedený, aniž by jej odstranil. Rozhodnutí jsou tak stížena vadou nepřezkoumatelnosti důvodu neprovedení navržených důkazů a řádného vyhodnocení podmínky, zda jde o zásah do soukromého a rodinného života přiměřený.

Bod V. žaloby a navazující argumentace v doplnění žaloby napadá nesprávný výklad ust. § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a to především v části „*opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek*“.

Soud předesílá, že při výkladu takto vymezeného pojmu nelze mít za to, že zákon o pobytu cizinců užívá pojmy „veřejný pořádek“, „závažné narušení veřejného pořádku“ a pod. vždy ve stejném významu resp. k naplnění tohoto obsahu vyžaduje stejnou intenzitu protiprávního jednání, proto v některých případech připojenými adjektivy zdůrazňuje požadavek vyšší intenzity takového jednání. To také vyplývá z usnesení Nejvyššího správního soudu sp.zn. 3As 4/2010, věty I., na který žalobce následně odkázal. Právě v tomto usnesení soud zdůraznil, že při výkladu pojmu veřejný pořádek respektive závažné narušení veřejného pořádku, tak jak jsou tyto pojmy užívány v různých kontextech zákona o pobytu cizinců, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Proto nelze bez dalšího směšovat užití těchto pojmů a jejich obsah, ale je nutno je vždy vztahovat k danému institutu zákona o pobytu cizinců, a to zejména pokud jde o povolení vstupu na území, oproti tomu zrušení povolení

pobytu již uděleného /a to podle druhu pobytového oprávnění/ popř. užití nejzazšího ochranného opatření státu, kterým je vyhoštění cizince. Uvedené usnesení, věta II. /druhá/ se tak vztahuje k případu v něm projednávanému, kdy šlo o rozhodnutí o vyhoštění, a lze seznat, že uvedený závěr vyslovený v této větě odpovídá čl. 12, bodu 1. Směrnice Rady 2003/109/ES, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími prezidenty (dále jen „Směrnice“).

Žalobce správně poukazuje uvedenou Směrnicí, která v preambuli odst. 8 stanoví mimo jiné, že státní příslušníci třetích zemí, kteří si přejí získat či udržet právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta, by neměli představovat *ohrožení veřejného pořádku a veřejné bezpečnosti, přičemž pojem veřejný pořádek může zahrnovat odsouzení za spáchání závažného trestného činu*. Odst. 16 preambule stanoví, že dlouhodobě pobývajícím rezidentům by měla být přiznána zesílená ochrana proti vyhoštění. Oproti tomu odst. 21 akcentuje, že členský stát by měl být schopen prověřit zda dotyčná osoba nepředstavuje ohrožení veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti a veřejného zdraví. Čl. 6 Směrnice stanoví, že členské státy mohou zamítnout přiznání postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta z důvodu veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti, přitom musí posoudit závažnost nebo druh protiprávního jednání proti veřejnému pořádku nebo veřejné bezpečnosti nebo nebezpečí, které od takové osoby hrozí s přiměřeným ohledem na délku pobytu a vazby na zemi. Při splnění podmínek stanovených v Čl. 4 a 5 pak Čl. 7 bod 3. stanoví, že pakliže příslušná osoba nepředstavuje ohrožení ve smyslu Čl. 6 přizná dotčený členský stát státnímu příslušníkovi třetí země právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta. Čl. 9 pak stanoví, že dlouhodobě pobývající rezident ztrácí nárok na toto postavení, bylo-li přijato opatření k vyhoštění za podmínek stanovených v Čl. 12. Dle tohoto článku, bod 3 členské státy mohou stanovit, že dlouhodobě pobývající rezident nemá nadále nárok na právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta, ohrožuje-li vzhledem k závažnosti protiprávního jednání, kterých se dopustil, veřejný pořádek, avšak uvedené ohrožení není důvodem k vyhoštění ve smyslu Čl. 12. Bod 7 stejného článku pak pamatuje i na možnost dalšího setrvání na území dotyčné osoby za předpokladu, že splňuje stanovené podmínky vnitrostátními právními předpisy a opět nepředstavuje ohrožení veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti.

Z uvedených ustanovení Směrnice vychází také právní úprava zákona o pobytu cizinců, který v ust. § 70 odst. 2 písm.e) stanoví, že cizinec je povinen k žádosti o povolení k trvalému pobytu předložit doklad obdobný výpisu z evidence Rejstříku trestů k doložení trestní záchovalosti a následně v ust. § 75 a následujících stanoví „Důvody pro nevydání, zánik platnosti a zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu“, mj. § 75 odst. 2 písm. c) stanoví, že ministerstvo zamítne povolení k trvalému pobytu, pakliže cizinec nesplňuje podmínku trestní záchovalosti. Trestní záchovalost zákon o pobytu cizinců vymezuje v ust. § 174 tak, že se za takového považuje cizinec, který nemá ve výpisu z evidence Rejstříku trestů (popřípadě v jiném podobném dokladu) záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu. Trestní záchovalost se tak dokládá výpisem z evidence Rejstříku trestů (nikoli opisem). Platnost povolení k trvalému pobytu ve smyslu ust. § 76 písm. b) zaniká nabytím právní moci rozsudku ukládajícího cizinci trest vyhoštění nebo vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Navazující ust. § 77, který zakládá pravidla pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, kromě odst. 2 písm. a), který byl v daném případě aplikován, stanoví, že ministerstvo dále zruší platnost povolení k trvalému pobytu též, jestliže (písm.e) *byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k trestu odnětí svobody v délce převyšující 3 roky* nebo (písm.f) *jiný členský stát uplatňující společný postup ve věci vyhošťování rozhodl o vyhoštění z důvodu odsouzení cizince k trestu odnětí svobody v délce nejméně 1*

rok anebo pro důvodné podezření, že spáchal závažnou trestnou činnost... a dále z důvodu porušení právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na jejich území.“

Zesílená ochrana dlouhodobě pobývajícím rezidentům proti vyhoštění ve smyslu uvedené Směrnice Čl. 12, tak spočívá v tom, že takovéto rozhodnutí o vyhoštění dlouhodobě pobývajícího rezidenta lze učinit pouze tehdy, představuje-li skutečné a dostatečně závažné ohrožení veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti (jak je zdůrazňováno ve větě druhé usnesení Nejvyššího správního soudu viz shora). Musí tak jít o tak závažné jednání, že další pobyt cizince, aniž by to znamenalo ohrožení základních zájmů společnosti, již není možno připustit, a nepostačuje toliko přistoupit ke zrušení povolení trvalého pobytu. Vykonatelností rozhodnutí o správním vyhoštění takové povolení k pobytu ve smyslu ust. § 76 písm. b) zákona o pobytu cizinců zaniká.

Pojem opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek představuje tak jednání, které nedosahuje intenzity vedoucí k závěru o nutnosti vyhoštění cizince z území. Jestliže ust. § 77 odst. 2 písm. a) hovoří o opakovaném závažném způsobu narušení veřejného pořádku, a toto vymezení představuje jiný důvod, než důvod uvedený v písm. e) tzn. než pravomocné odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu k trestu odnětí svobody v délce převyšující 3 roky / event. ve vztahu k písm.f)/ je nutno dovodit, že intenzita opakovaného závažného způsobu narušení veřejného pořádku musí být shledána minimálně ve srovnatelné intenzitě - způsobu jednání, které obdobným způsobem atakuje chráněný zájem, jednání tak musí vykazovat znaky opakování závažného způsobu narušení veřejného pořádku, ve svém souhrnu představující obdobu útoku proti chráněnému zájmu jednorázovým porušením právních předpisů - spácháním úmyslného trestného činu ve smyslu vymezeném v ust. § 77 odst. 2 písm.e) zákona o pobytu cizinců.

Odůvodnění rozhodnutí správních orgánů v daném případě se opírá o opis Rejstříku trestů a trestní příkaz s tím, že podle těchto podkladů byl žalobce celkem ve čtyřech případech odsouzen soudem, a to za řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění, dále za maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázaní spočívající v porušení zákazu řízení motorových vozidel a opakované výtržnictví. Rozhodnutí prvního stupně již jen toliko uvádí, že rozsudek a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel minimálně v jednom případě žalobce nerespektoval a byl proto znovu odsouzen a opakovaně se dopustil trestného činu výtržnictví. V rozhodnutí ministra jsou tyto skutečnosti jen zkráceně zopakovány (v obou jak shora uvedeno s odkazem na obecné závěry judikatury v tom smyslu, že porušení pravidel nadto stanovených právním předpisem je porušením veřejného pořádku). Závěr o opakovaném závažném způsobu narušení veřejného pořádku se neopírá o žádné další vyhodnocení skutkových okolností jednání žalobce kvalifikovaných jako trestný čin, a to ani ve vztahu k době, která od jejich spáchání uplynula ani ve vztahu k tomu, zda všechna lze v případě, že se pachatel osvědčil, hodnotit v rámci vedeného řízení v roce 2010 k tíži žalobce. Z opisu z evidence Rejstříku trestů plyne, že žalobce byl poprvé odsouzen 9. 6. 2000 pro trestný čin výtržnictví k odnětí svobody podmíněně na 1 rok se zkušební dobou do 13. 7. 2001 a žalobce se k 20. 6. 2002 osvědčil. Druhé odsouzení rozhodnutím z 25. 4. 2006 za maření výkonu úředního rozhodnutí vedlo k uložení peněžitého trestu, který uhradil 27.2.2007 a k trestu zákazu činnosti řízení motorových vozidel, který byl vykonán 27.5.2008. Třetí odsouzení rozhodnutím 28. 7. 2008 vedl opět k podmíněnému odsouzení se zkušební dobou do 10. 8. 2010 a k trestu zákazu řízení motorových vozidel, posledním odsouzením, dle trestního příkazu založeného ve spise sp.zn. 21T 15/2009, byl žalobce uznán vinným trestným činem výtržnictví a odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání deseti měsíců opět podmíněně odloženého na zkušební dobu v trvání tří let a trestu propadnutí věci (střelné zbraně, která byla použita při spáchání tohoto trestného činu).

Žalobce v průběhu řízení (i podaném rozkladu) uznal, že se dopustil opakovaně porušení povinností, které mělo za následek narušení veřejného pořádku, namítal však, že nešlo o závažné narušení, resp. že šlo o méně závažnou trestnou činnost, když i podle právní úpravy účinné od 1.1.2010 by se jednalo pouze o přečiny s výrazně nižší společenskou nebezpečností, horní hranice trestní sazby u činů, za které byl odsouzen nepřevyšovala nikdy 2 roky, dovolával se vymezení pojmu „zvlášť závažného trestného činu“ z hlediska trestního práva. Správní orgány obou stupňů se s těmito námitkami nevypořádaly, samy pak nijak nevyhodnotily vůbec, zda pod „opakované závažné narušení veřejného pořádku“ v případě rozhodování o zrušení povolení k trvalému pobytu lze subsumovat jednání, pro která již došlo k vykonání trestu a pachatel se osvědčil, resp. k zahlázení odsouzení, pakliže pro povolení tohoto druhu pobytu trestní zachovalost postačí doložit výpisem z rejstříku trestů. Nezabývaly se tím, že na pachatele, který se osvědčil, se hledí jako kdyby nebyl odsouzen. Tím by byl připuštěn bez dalšího absurdní výklad zákona o pobytu cizinců, pakliže by při trestním odsouzení dvou cizinců za stejné trestné činy spáchané v téže době, mohl jeden dosáhnout udělení povolení k takovému pobytu na základě doložené trestní zachovalosti výpisem z rejstříku trestů, druhému by naopak toto povolení k pobytu bylo zrušeno na základě opisu z rejstříku trestů, resp. u prvního poté, co by prokázal trestní zachovalost výpisem z rejstříku trestů by bylo povolení uděleno, a následně po vyžádání opisu z tohoto rejstříku by údaje v tomto vedly ke zrušení uděleného povolení. Jestliže se na pachatele poté, co se osvědčí, hledí, jako by nebyl odsouzen, pak je nutno při hodnocení, zda opakovaně závažným způsobem narušil veřejný pořádek, již k odsouzením za které byl postižen a osvědčil svým dalším chováním nápravu, nepřihlížet. Na druhou stranu při hodnocení, zda došlo k narušení veřejného pořádku závažným způsobem je možno přihlídnout k okolnostem resp. způsobu jednání popsaném v trestním rozhodnutí, které je pro věc stále relevantní (nedošlo-li stran něho dosud k osvědčení resp. zahlázení). Policie dle platné právní úpravy v době rozhodování dle obecného ustanovení § 167 disponovala oprávněním vyžádat si nejen výpis ale i opis z evidence Rejstříku trestů, to však na nutnosti vyhodnocení k předmětu řízení z něj plynoucích relevantních údajů nemá vliv.

V bodu VI. a VII. žaloby/a navazujícím doplnění/ žalobce opakovaně namítá formální vady rozhodnutí I. stupně, následně i žalovaného, když tato podle žalobce nenesou řádné označení úřední osoby, která je vydala, rovněž tak nebyla respektována ustanovení správního řádu při vyznačení dne vypravení vydaných rozhodnutí. Soud uvedené formální námitky neshledal opodstatněnými, vytýkané vady v daném případě nebyly sto způsobit nezákonnost či věcnou nesprávnost rozhodnutí ani zkrácení v právech žalobce. Rozhodnutí ministra se s takto namítanými vadami vůči rozhodnutí prvního stupně řádně na str. 3 odůvodnění vypořádalo, oprávnění zástupce ředitele odboru v době nepřítomnosti ředitele samého podepisovat vydaná rozhodnutí je dáno vnitřními organizačními předpisy. Na originálu založeném ve spise rozhodnutí I. stupně je podpis oprávněné osoby, skutečnost, že zde není vyznačeno přímo, že za ředitele odboru ministerstva jej podepsal jeho zástupce /uvedením jména a příjmení a označení funkce tohoto zástupce/, ale jen přímo podpis, nemůže být důvodem ke zrušení rozhodnutí, originál rozhodnutí také nese označení „Vypraveno dne...19.1.2010“. Který z pověřených pracovníků odboru rozhodnutí zpracoval a před schválením ověřil/kontroloval/ plyne rovněž z originálu ve spise. Označení „Za právnost“ se oproti soudním rozhodnutím neužívá, účastníkovi není doručován stejnopis. Rozhodnutí ministra je řádně podepsáno ministrem samotným a bylo žalobci doručeno s otiskem úředního razítka a tímto podpisem ministra (jak plyne z rozhodnutí připojeného k žalobě). Výhrada, že nebylo vysvětleno řádně, proč je rozhodnutí datováno jiného dne než bylo vydáno (odevzdáno k doručení) nemůže být úspěšná, neboť rozhodovací proces nese fázi „rozhodnutí“ /myšlenkového procesu vyhodnocení relevantních skutečností a podkladů a

učinění závěru/, vyhotovení rozhodnutí /přenesení tohoto procesu do písemné podoby/, kontroly a podpisu písemného vyhotovení odpovědnou úřední osobou (vedoucím, ředitelem a pod.) a teprve poté je předáváno k vypravení příslušné podatelně. Vyznačení dne vypravení /předání např. poštovní přepravě/ tj. vydání rozhodnutí se tak nemusí shodovat se dnem písemného vyhotovení rozhodnutí. Uvedený požadavek správního řádu je nutno chápat ve smyslu stanovení jasného pravidla pro běh lhůt k vydání rozhodnutí, a tedy na újmu účastníka nemůže jít prodleva mezi písemným vyhotovením rozhodnutí a jeho předáním k doručení (bez významu na běh lhůt by tak byla případná antidatace v písemném vyhotovení). V daném případě nelze mít za to, že by doba mezi 14.1.2010 (čtvrtek) a 19.1.2010(úterý) mohla představovat nepřiměřenou dobu pro vypravení rozhodnutí adresátu. Rovněž tak rozhodnutí ministra z 22.4.2010, které bylo doručeno zástupci žalobce 28.4.2010, nevykazuje v tomto směru pochybnosti o náležitém postupu; skutečnost, že rozhodnutí zaslané žalobci ani poštovní zásilka nenesly označení „Vypraveno dne“ není vadou, která by mohla vést ke zrušení rozhodnutí, neboť ani nevedla ke zkrácení práv žalobce na obranu.

Z uvedených důvodů soud podle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. ve spojení s ust. § 76 odst. 1 písm.a) s.ř.s. zrušil napadené rozhodnutí ministra a současně i rozhodnutí orgánu prvního stupně, které trpí týmiž vadami, a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému, na něhož ve smyslu ust. § 69 s.ř.s. pravomoc původního žalovaného k 1.1.2011 přešla.

O nákladech řízení soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. a úspěšnému žalobci přiznal náhradu nákladů řízení, kterou představuje náhrada za zaplacený soudní poplatek ve výši 2000,-Kč a dále náhrada nákladů právního zastoupení, a to za tři úkony právní služby (převzetí, podání žaloby, podání doplnění žaloby ve lhůtě k podání žaloby) v plné výši po 2.100,-Kč a 3x paušál po 300,-Kč; celkem tak náhrada nákladů řízení činí 9.200,-Kč. Další podání žalobce (návrh na přerušování řízení ze dne 14.6.2010 a další doplnění z 12.12.2011) soud neshledal účelně vynaloženým nákladem, neboť sledování judikatury Nejvyššího správního soudu zejm. otázek předložených k rozhodnutí rozšířenému senátu uvedeného soudu soud sleduje v rámci svých běžných postupů.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30.ledna 2013

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu